

ваше. Запъстриха изъ уличкитѣ чудесни носии. — Пристигнаха още въ сжбота вечеръ отъ селата — разхождаха се учители и учителки, на площада се извиваше хоро съ гайда. Единъ недѣленъ следъ обѣдъ, гледайки съ банковия директоръ хорото, до насъ спрѣ една млада двойка, хванати подъ ржка. Заговориха. Бѣха годеници, той учителъ въ едно близко до града село, тя — сестра на учителката въ сжщото село. Момъкътъ бѣше мълчаливъ, съ остри чърти, очевидно ревнивъ — все поглеждаше враждебно, и здраво държеше годеницата си. Момичето... момичето не мога ти каза какво бѣше въ сжщность — не ме бива да описвамъ лица... Зная само че бѣше русо, много русо, съ червеникавъ тонъ на коситѣ, съ чудесна, като че прозрачна кожа... само че не такава — болезнена — а здрава прозрачностъ. Носътъ, доста голѣмичъкъ, бѣше едва-едва изкривенъ на една страна... И това, знаешъ ли, като че я правѣше по-мила, вмѣсто да я загрозява. Пъкъ може сега тъй да ми се струва — сви рамене той — кой ще ти каже кое е истината въ тия работи?.. Както и да е. Размѣнихме нѣколко обикновени